

הצעידה האכזרית מבאר-שבע, גרמה לתכונה בינלאומית בגלל

רומן עם מיצרי

מכרת לאחד מתענייגות חייה: שתיית חיסקי. אני לא מנסה לשכוח שום דבר ולא לברוח, אומרת דליה. אני שותה חיסקי מכיוון שכיום זאת השתייה הסגולה, אני שותה כבר חיסקי 11 שנה. אני שותה מכיוון שזה טוב. כל משקה אחר עושה אותי חולה. אבל לא חשוב כמה חיסקי שאשתה, תמיד אקום בבוקר רעננה כמו פרח. זה עושה לי טוב ומכיוון שאני אוהבת את עצמי, אני חייבת לשמור על עצמי.

לפעמים היא יוצאת לטוש בארץ, סתם להסתובב על גבעות הנגב. לעיתים גם קצת יותר רחוק. יום אחד מצאה קטע חוף בגדה המזרחית של הכינרת, ליד עין-גב. החוף נשאיחן בעיניה והיא נשארה שם שבוע. מצאה פתקים שמשלחת אודות ה' דיגים על פני הכינרת, כדי לברוק את תנועת הדגים בים, וקיבלה עבור החזרתם 75 ל"י. זה היה מספיק לי להישאר שם עוד שבועיים. אבל התרחצתי ערומה בכני-רת. עד שעברו חברי משק עם טרקטור, ראו אותי ואמרו למוכיר. הוא בא וזרק אותי משם.

פעם היתה דליה מוצאת עניין גם בביקור במאהליהם של הבדואים בסביבות באר-שבע. היא היתה יושבת בחברתם, לוגמת קפה, מאזינה לסיפוריהם ועוזרת להם לפתור בעיות שונות. אלא שקסמם של הבדואים פג. היום הם מעשנים ציטרפילד, נוסעים במכוניות ומאזינים לטרנזיסטורים. היום הם יותר מתורבתים אולי מאתנו.

חיי געגועים

יש לה, לדליה, לוגאסי, דעות משלה על אמנות ופילוסופיה, על ספרות ושי-רה, אולם בעיקר מעניינת דעותיה על חיה שלה:

אני לא רוצה דבר מהחיים, רק שאוכל לאהוב את כל האנשים. הפסקתי כבר לשי-פוט אותם ואני משתדלת רק לעזור, כמה שאני יכולה. הנושאים הרגילים את האהבה. אני מתכוננת עוד להוליד ילדים, אבל מבלי להיות נשואה ובלי להיות קשורה לגבר. אני רוצה ילדים מכל העמים ומכל מיני גזעים, אבל לא כמו גיוזפין ביקר, שאיכפת אותם ומאמצת אותם. אני אשה ומסוגלת לעשות אותם בעצמי.

מלבד ילדים אוהבת דליה גם נשים, מה שמוליד אייבנות מסוימות אצל כמה אנשים. זאת לא האהבה פיונית, היא מס-בירה, אהבה אפלטונית. אני משוגעת לי-יפני, פעם, למשל, התאהבה דליה במוזנת אספריסו וזו כבר היתה סיבה סבירה לבלות את ימיה בבית-הקפה, מבלי שתחליף מיה עם הנערה, ורק תנעץ בה עיניים.

הקצין נגמר וגם חיפשת-הבולדת של דליה, התחנה הבאה במסע חייה של דליה לוגאסי היתה אמסטרדם. היא הכירה כאן הולנדי צעיר, שבמכוניתו סירה בארץ לאורכה ו-לרוחבה. הוא חזר לאמסטרדם, שם הוא מארגן עבודה בית-קפה קטן.

יש לה אומנם הצעות להמשיך להופיע בסרטים. פאסוליני עצמו הציע לה תפקיד קטן בסרטו החדש, אורפאו. במאי צרפתי צעיר, אותו הכירה בעינה ציטה, הציע לה להשתתף בסרטו הראשון, אותו הוא עומד להסריט בדרום צרפת. אלא שדליה שוב אינה נמשכת לתפקידים קטנים בסרטים. יש יותר מדי אנשים וזה מטמטם אותי, היא מסבירה.

החלטתי לעשות כסף. בהולנד זה קל מאוד. אני אפתח לי בית-קפה קטן. בחורף זה יהיה במרתף, יחד עם גלריה של תמונות. זה יהיה מקום מיפגש כזה, שם יוכלו אנשים לבוא ולפספס. בקיץ אני אסתובב עם אוהל על חוף הים. יש שם המון צעירים גרמנים, שלא יודעים איך לזרוק את הכסף שלהם. או שיוזקו אותו לאוהל שלי. הכסף שארוויח יאפשר לי להמשיך לנסוע בעולם. יש לי עוד המון רעיונות, אבל אני לא כל כך בטוחה שאצליח לבצע אותם. אני אמשיך לחיות תמיד חיים של ג'יפטי, אלה חיים שתמיד שיגעו אותי.

הכסף נגמר לה כרומא. ובדיוק אז התרחש מאורע, הנראה כלקיה מסיפורי אגדות. דליה ישבה בקפה קטן, 24 שעות אחרי שעדה את מנת הספגטי האחרונה. היה זה קפה בו נוהגים לבקר אמני רומא. איך שהיא נקשרה סיחה בינה לבין שני גברים. שהתגלו כסופר אלברטו מוראביה וכבמאי הקולנוע האיטלקי הצעיר פאסוליני. כששמעו על מצוקתה של דליה, הציע לה פאסוליני תפקיד קטן, בסרט שעמד במיצורו.

כך, ללא כל כוונה מצידה, הפכה דליה לשחקנית קולנוע. היא הופיעה בסרט האמא רומא של פאסוליני, בו כיכבה אנה מאניאני בתפקיד פרנצה המנסה לחזור למוטב. לדליה היה תפקיד קטן של לסבית.

אולם מכיוון שחזרה לעולם הקולנוע ב' צינה ציטה, מצאה כבר העסקה, קיבלה תפקידים של ניצבת בסרטו של ז'אן סירל הירושנה של הודו ז'ראר, ואפילו תפקיד בקליאופטרה.

כשהצטבר הכסף שוב באמתחתה, ניסתה דליה לחזור ליוון, אולם לא קיבלה אשרת כניסה. היא יצאה למסע קצר לפרס ולהודו, חזרה משם לצרפתה הקטן בבאר-שבע. זוהי תחנה זמנית בלבד. מעין מעון קיץ, בו מבלה דליה את ימי השמש. מבד של שק סוכר אמריקאי תפרה לה דליה גלימה ארוכה וחושפת כתפיים, אותה היא לובשת, בה היא ישנה יכה היא מסתובבת בבית ובשכונה.

בבקררים היא נוטלת משכן עיור את עדר העינים שלי, יוצאת עמו למרעה. את שאר שעות היום היא מבלה בביתה בקריאה, בתרגום שירה משפה לשפה, באחת משמונה השפות בהן היא סולטת ובשינה. בערב היא מבלה עד השעות הקטנות של הלילה במועדון ההזדמנות האחרונה, שם היא מת-

ובאייה. תקופה מסוימת השתכנה באי קטן בשם אידרה, שם הפכה את דירתה לבית-קפה קטן, בו היתה מוכרת קפה לידידים ותיירים, עיסוק שאיפשר לה להתקיים. כשי-אזל הכסף, היתה יוצאת לאחד האיים, עובד-דת עם התושבים המקומיים בחקלאות וב-דיג תמורת מקום לינה ומוון.

הפגא הרומאי

א לא שרא נערה כדליה תשאר זמן א-רב לבדה. כאחד מסיוריה הכירה צעיר יפה-תואר, משכיל, ואף הוא בעל נטיה לארכיאולוגיה. עובדת היותו מצרי לא הפ-ריעה לה ועד מהרה מצאה עצמה מאוהבת בו. היא החלה יוצאת בחברתו ואף עברה לגור בדירתו.

סוכם ביניהם לא להגות ליחסי האיבה בין ישראל למצרים להרת גורם מפריע ביחסיהם וכתוצאה מהחלטה זו לא החליפו מעולם, ולוא גם מלא אחת, בנושא זה. בגלוי וללא כל נקיפת מצפון המשיכה דליה לבלות בחברת המצרי, היא יצאה עמו לסיורים בתורכיה ובולגריה, הכירה באמצעותו אישים חשובים, הופיעה עמו בחברה, מבלי שגילתה כי בינתיים עוררו יחסיה עם המצרי את תשומת לבם של כמה אנשים סקרניים.

ואו, לפתע, נעצרה וגורשה מיוון. בתום שלושת ימי חקירתה על-ידי השלטונות ה-ישראלים, אחרי שהיחזרה, לא נמצאו כנראה הוכחות להאשימה בגילוי סודות בסחוניים. דליה שיחזרה, לא היאסמה גם בקיום מגע עם סוכן זה.

היא לא נשארה בארץ זמן רב. כעבור זמן קצר יצאה שוב לאירופה, במטרה להגיע לפאריס ולנסות לבנות שם את חייה.

ענק אפריקאי

מקסם את צווארה של דליה, מזכרת מהתקופה בה ביקרה באפריקה.

האשה שבקיר

פניה האק-זוסיים של דליה משכו את תשומת-לב במאי הקולנוע

FUNNY FACE

משקפי אוד-די הפבורן מטרטה פאני פייס ניתנו לדליה במתנה.

צועדת דליה בצילו של אשל עתיק, בדרכה מבאר עתיקה, אחת משבע הבארות של באר-שבע, ממנה היא שואבת מים לרצפה ולשתיה. היא לבושה כותונת ארוכה, ורגליה יחפות. מלחמתה כוללת שמלות רקומות, מכנסי ג'ינס וסודרים וגלימה יחנית.